

Retten's Formand og at paatægne af Retskrivere. Er i Henhold til § 212 en anden Sag paabegyndt, afbrydes denne indtil den herommeldte Sag er tilendebragt.

§ 221.

Naar Retten finder, at Nævningernes Erklæring lider af væsentlige Mangler i Formen, eller at den med Hensyn til Indholdet er utydelig, ufuldstændig eller selvmodsigende eller gaet udenfor Spørgsmaalene, affiges Kjendelse, hvorved det paalægges Nævningerne at afhjælpe Manglerne.

Herpaa kan og andrages saavel af Overanklageren som af den Anklagede og hans Forsvarer, i hvilket Fald Retten har at afgjøre, hvorvidt saadant Andragende kan tages til Følge.

Nævningerne begibe sig, efter at Kjendelsen er dem meddeelt, tilbage til deres Forsamlingsbærelse for efter ny Raadslagning at foretage den fornødne Berigtigelse af deres Erklæring.

Ændringerne maae indskrænke sig til de i Kjendelsen opgivne Punkter og maae foretages saaledes, at de oprindelige Svar ei blive ulæselige. Dette bliver af Retten's Formand udtrykkeligt at betyde Nævningerne.

Med Hensyn til de foretagne Ændringer vil der være at forholde efter Forskrifterne i foregaaende Paragraf.

§ 222.

Antager Retten eenstemmigt, at Nævningerne urigtigt have erklæret den Anklagede skyldig, eller erklæret ham skyldig i en Handling, der medfører større Straf end den, der virkelig er ham overbeviset, henviser den Sagen, under Paaberaabelse af nærværende Paragraf, men uden ibrigt at angive Grundene, til Forhandling for en ny Nævningeret.

Intet Andragende kan herom gøres af den Anklagede eller hans Forsvarer, saalidet som af Overanklageren. Ei heller kan Beslutning om saadan Henvisning af Retten tages, efter at den i § 223 forefrevne Dplæsning af Nævningernes Erklæring har fundet Sted.

Er flere anklagede under samme Sag, og Retten finder, at Nævningerne have feilet i deres Erklæring til Skade for en eller nogle af de Anklagede, skeer Henvisning til en ny Nævningeret alene for disses Vedkommende, hvorimod Sagen med Hensyn til de øvrige Anklagede bliver af Retten at paafjende.

De Nævninger, som have deltaget i den afgivne Erklæring, kunne ikke have Sæde i den ny Nævningeret.

Efter at den ny Nævningeret har afgivet sin Erklæring, har det herved sit Forblivende, og der vil da, selv om denne Erklæring stemmer med den forrige, være at affige Dom i Sagen.

§ 223.

Naar Nævningernes Erklæring i Medfør af §§ 220 og 221 er afgivet, bliver den at oplæse af Retskrivere i den Anklagedes Overbærelse. Henvises Sagen i Medhold af foregaaende Paragraf til Behandling for en ny Nævningeret, bliver Beslutningen om saadan Henvisning at oplæse paa samme Maade.

§ 224.

Have Nævningerne erklæret, at den Anklagede ikke er skyldig, affiges strax Frifindelsesdom.

§ 225.

Er derimod den Anklagede af Nævningerne erklæret skyldig, og Sagen ikke i Medfør af § 222 henvises til Behandling for en ny Nævningeret, nedlægger og begrunder Overanklageren sin Paastand om Straffelovens Anvendelse, hvorefter den Forurettede, der har paastaet sig Erstatning tilkjendt, paa Begjæring gives Leilighed til at udtale sig. Derefter kan Forsvareren og, hvis det forlanges, tillige den Anklagede selv fremføre, hvad de maatte have at bemærke. Enhver af de Vedkommende kan tvende Gange tage Ordet.

De ved Nævningernes Erklæring afgjorte Punkter maae ikke indbrages under denne Forhandling, som alene kan angaae det Ansvar, der kan flyde af de den Anklagede overbevisede Handlinger.